

Arrest

**nr. 146 282 van 26 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en H.B., een vrouw met de Belgische nationaliteit, legden op 5 augustus 2014 een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Lebbeke.

1.2. Op 5 augustus 2015 diende verzoeker tevens, in functie van zijn relatie met H.B., een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 2 februari 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 3 februari 2015, ter kennis werden gebracht zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 5.08.2014 werd ingediend door:

Naam: [L.]

Voornamen: [M.S.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attesten ABVV Lebbeke dd. 10.09.2014, waaruit blijkt dat zij in de periode januari-juni 2013 en juli 2013-april 2014 een werkloosheidsvergoeding ontving*
- overzicht 2013 (OCMW Lebbeke); loonfiches periode januari - april 2014 (OCMW Lebbeke)*
- individuele rekeningen Daoust interim 2013 - 2014*
- screenshot T-Interim ivm de inkomsten uit de periode april - augustus 2014*
- verklaring werkgever dd. 08.09.2014; loonfiches BVBA DC Limo voor de periode april - augustus 2014: uit het geheel van deze documenten blijkt dat zij in de periode april - augustus 2014 een gemiddeld maandelijks inkomen had van €723,6*

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, ze beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens €1000 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon voor haar alleen al hier onder ligt, en rekening houdend met de maandelijks huurlasten, de kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verder legt betrokkene documenten voor met betrekking tot zijn persoonlijke bestaansmiddelen. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken wijst het verzoek af door te stellen dat niet voldaan werd aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. De Minister stelt dat de bestaansmiddelen van mevrouw [B.] onvoldoende toereikend zijn.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

[...]

1. Aanvraag gezinshereniging

In het kader van gezinshereniging heeft verzoeker op 5 augustus 2014 een aanvraag ingediend tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, zijnde zijn partner mevrouw [B.].

Bij beslissing d.d. 2 februari 2015 – betekend op 3 februari 2015 – werd verzoeker een verblijf van meer dan drie maanden geweigerd en werd hem het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

2. Inkomsten van mevrouw [H.B.]

De bestreden beslissing stelt dat de bestaansmiddelen van mevrouw [B.] heden ontoereikend zijn.

a/

Mevrouw [B.] is voortdurend actief op zoek naar werk.

Verzoeker voegt onder stuk 2 haar curriculum vitae waaruit dit duidelijk blijkt.

Gelet op een chronische aandoening kan mevrouw [B.] geen zwaar werk verrichten (stuk 3). Bijgevolg is het aanbod in tewerkstelling voor mevrouw [B.] veel kleiner.

b/

Mevrouw [B.] ontvangt bovenop haar loon nog kindergeld.

Thans heeft zij haar raadsman ook instructie gegeven tot het opstarten van een procedure tot het bekomen van een onderhoudsbijdrage ten behoeve van haar zoontje.

3. Inkomsten van verzoeker

Sinds zijn aankomst in België is verzoeker quasi onafgebroken tewerkgesteld geweest.

Sinds 1,5 jaar is verzoeker tewerkgesteld bij het bedrijf Ontex te Buggenhout alwaar hij als arbeider in een ploegensysteem werkt.

Het toont aan dat verzoeker absoluut nooit de bedoeling heeft gehad te 'profiteren', hij heeft nooit enige uitkering aangevraagd. Verzoeker heeft steeds het nodige gedaan om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud én in dat van zijn partner.

Verzoeker wenst niet ten laste te zijn van zijn partner, hij verwerft zelf inkomsten door arbeid te verrichten.

4. Integratie in België

De motivering uit de bestreden beslissing is niet evenredig aan het belang ervan voor verzoeker.

Inmiddels woont verzoeker reeds geruime tijd in België en is het centrum van zijn belangen intussen in ons land gevestigd.

Hij spreekt één der landstalen, heeft onafgebroken in België gewerkt, zijn familie woont in België, heeft cursussen gevolgd, heeft hier Belgische vrienden. Kortom, zijn hele leven speelt zich in België af.

Hij wenst alhier door het leven te [gaan] zoals elke andere medeburger.

Ingevolge zijn relatie met mevrouw [B.] is het voor verzoeker onmogelijk terug te keren naar zijn land van herkomst teneinde de aanvraag aldaar te kunnen indienen gelet op het feit dat deze procedure daar lange tijd in beslag kan nemen.

Het zou onmenselijk zijn voor verzoeker om zijn partner en haar zoontje met wie hij een gezin vormt hier in België achter te laten.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het niet voldoen aan de voorwaarden om zijn beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de Minister niet met de vereiste zorgvuldigheid zijn beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd, nu blijkt dat wél voldaan werd aan de voorwaarden.”

3.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk de determinerende motieven zijn aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie te genieten. Hierbij wordt nader uiteengezet dat zijn partner niet beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Er wordt een overzicht gegeven van de aangetoonde bestaansmiddelen van verzoekers partner, er wordt vastgesteld dat deze bestaansmiddelen lager liggen dan honderdttwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en er wordt geduid dat een behoefteanalyse leert dat, rekening houdende met de lasten die verzoekers partner dient te dragen en de gezinssamenstelling, haar inkomen te laag is om te kunnen besluiten dat er voldoende garanties zijn dat verzoeker tijdens zijn verblijf niet ten laste zal komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Er wordt tevens geduid dat geen rekening wordt gehouden met verzoekers eigen inkomsten daar het de persoon is die zich wenst te laten vervoegen die dient aan te tonen dat hij over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker brengt voorts geen gegevens aan die toelaten te besluiten dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem samen met de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd betekend niet deugdelijk werd gemotiveerd.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Daarnaast moet worden gesteld dat verzoeker door te betogen dat zijn echtgenote actief werk zoekt, dat zij kindergeld ontvangt, dat zij een onderhoudsbijdrage ten behoeve van haar kind zal eisen, dat hij zelf in het verleden steeds heeft gewerkt, dat hij geïntegreerd is en dat hij zijn partner en haar zoon niet in België wenst achter te laten niet aantoonde dat de bestreden beslissingen niet werden genomen op basis van een correcte feitenvinding en na een deugdelijk onderzoek.

In dit verband moet worden benadrukt dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verweerder enig door verzoeker aangebracht stuk ter staving van zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie over het hoofd heeft gezien of dat hij enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissingen. Hierbij moet worden aangegeven dat verzoeker geen stukken aanbracht waaruit blijkt dat zijn partner kindergeld ontvangt en dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet daarenboven expliciet bepaalt dat “*de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen*” niet in aanmerking mogen worden

genomen bij het onderzoek ter vaststelling of een gezinshereniger beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoeker kan ook bezwaarlijk voorhouden dat verweerder rekening diende te houden met een onderhoudsbijdrage waarvan nog niet vaststaat dat deze zal worden verkregen. Door uiteen te zetten dat hij werkwilgig is en door zijn lang verblijf in het Rijk, zijn kennis van een landstaal, de door hem gevolgde opleidingen, zijn professionele voorgeschiedenis en zijn familiale en sociale banden te benadrukken toont hij niet aan dat verweerder verkeerdelijk vaststelde dat zijn partner niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals bedoeld in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en dat hij dus geen aanspraak kan maken op een verblijfsrecht. Hij toont dit evenmin aan door aan te geven dat hij zijn partner en haar kind niet in België wenst achter te laten.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan op basis van de verstrekte toelichtingen niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verzoeker woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het ‘centrum van zijn belangen’ gevestigd, in die zin dat zijn privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

Verzoeker woont wettelijk samen met mevrouw [H.B.], van Belgische nationaliteit. Zij vormen samen met het zoontje van mevrouw [B.] een hecht gezin.

Verzoeker spreekt één der landstalen, heeft onafgebroken in België gewerkt, zijn familie woont in België, heeft cursussen gevolgd, heeft hier Belgische vrienden. Kortom, zijn hele leven speelt zich in België af.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaantvaardbare wijze worden geschonden.

Indien verzoeker de aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, zou hij gedurende enkele jaren gescheiden worden van zijn sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een ‘tijdelijke verwijdering van het grondgebied’, zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.

Bovendien is het onmenselijk voor [...] verzoeker om zijn partner hier in België achter te laten.”

3.2.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. De Raad merkt hierbij op dat verzoekers partner ook van Noord-Afrikaanse origine is en dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat zij verzoeker niet zou kunnen vervoegen in zijn land van herkomst of elders. Uit artikel 8 van het EVRM kan daarenboven geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De Raad stelt ook vast dat verzoeker niet aantoonst dat zijn louter sociale, professionele of andere contacten in België van die aard zijn dat het feit dat hem geen recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt toegestaan dient te worden gezien als een inbreuk op zijn privéleven die ernstig genoeg is om te kunnen worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker lijkt ook uit het oog te verliezen dat hij zijn contacten met niet nader omschreven familieleden, vrienden en kennissen in België in principe kan onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen en dat niet blijkt dat deze personen hem niet kunnen bezoeken in zijn land van herkomst. De

Raad dient verder toe te lichten dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden geconcludeerd dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissingen een niet toegelaten inmenging in het privé-, gezins- of familielevens van verzoeker vormen of dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om hem tot een verblijf in het Rijk toe te laten.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting derhalve geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

3.2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 12 van het EVRM kan het volstaan op te merken dat de bestreden beslissingen op zich verzoeker niet verbieden op verhinderen om *“te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen”*.

Verzoeker toont dan ook geen schending van artikel 12 van het EVRM aan.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK